

Φ.—Δέν ξέρω, Περικλέτο μου, τί κάνει και δέν κάνει,
μὰ τοῦτο μάθε φανερά
πῶς ἐκλογή θὰ γίνη
ἀνάλατη και χλιαρά
'στῆς δόξης τὸ καμίνι.

Π.—Μὲ πέρνει τὸ παράπονο και τὸ πικρὸ τὸ κλάμμα...
πῶς εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ γίνη τέτοιο πράμμα;

Φ.— Κλάψετε κοιλάδες κι' ὄρη
μὲ τὸ νέο τὸ χαμπάρι,
τῆς Ἑλλάδος ψηφοφόροι,
σηκωθῆτε 'στὸ ποδάρι.

Ἐκλογαῖς χωρὶς ἀντάρα,
ἐκλογαῖς χωρὶς λαχτάρα,
δίχως ἔξαψι και λύσσα
νὰ τραβᾷς 'στῆς κάλπαις ἴσα.

Ἐκλογαῖς χωρὶς μπουρί
και κορδόνια και κλαδιά
εἶναι κάτι, βρὲ παιδιὰ,
ὅπου νοῦς δέν τὸ χωρεῖ.

Μὲς 'στὸ τμήμα νὰ πηγαίνει
δίχως παρδαλαῖς παντιέρας,
κι' ἥσυχα νὰ μπαينوβγαίνει
δίχως τρόμους και φοβέρας.

Μήτε βίτσα νὰ κρατῶ,
νὰ μὴ φαίνωνται ραβδοῦχοι,
νὰ μὴ βλέπῃς πτερωτὸ
Τσελεπίτσαρη τσαρούχι.

Τμήματα σαχλά και κρύα,
ψῆφοι δίχως μαχαιριά,
μήτε λαμπαδηφορία
μὲ πεντάρικα κεριά.

ὦ μεγάλη σαχλαμάρα
τῆς μελλούσης ἐκλογῆς!...
'στὸ ποδάρι, σάρα μάρα,
κούτσαβοι νομοταγεῖς.

Π.— ὦ Πατρίδα μου καυμένη,
ποῦ γιὰ σένα 'χάθηκα,
τώρα πλέον τί σοῦ μένει;
πάει, σ' ἐσιχάθηκα.

Γιὰ παρηγοριά μονάχη
πρόσμενα 'στὴν ἐκλογή
νὰ φορέσῃς τὸ σιλάχι
και ν' ἀρχίσῃς τὴ σφαγή.

Πρόσμενα πῶς θὰ φρυάξω
μὲς 'στῶν ψήφων τὸν ἀγῶνα,
κι' ὅπως πρὶν θὰ σὲ κυττάζω
κουτσαβάκων Ἀμαζόνα.

Ἐλεγα πῶς θὰ γυμνώσῃς
τὸ κρυμμένο σου σπαθί,

κι' αἷμα 'στὰς διαδηλώσεις
κρουνηδὸν πῶς θὰ χυθῇ.

Ἐλεγα, Πατρίς Ἑλλήνων,
πῶς 'στὸν πόλεμον ἐκείνον
ἀν σ' ἐδόξασε φυγή,
πλὴν ἡρωϊσμοῦ μητέρα
θὰ σὲ δείξῃ πέρα πέρα
μανιώδης ἐκλογῇ.

Πόλεμος Ἑλληνικὸς
ἥσυχος κι' εἰρηνικὸς,
και χωρὶς φωναῖς ἀγῶν
σωτηρίων ἐκλογῶν.

Τάξις σ' ὄλαις τῆς μεριαῖς,
νὰ μὴ βλέπῃς μαχαιριαῖς,
νὰ μὴν πέφτουν μαγκουριαῖς,
νὰ μὴν πέφτουν κουμπουριαῖς.

Ἐκλογὴ χωρὶς στυδράλια
και χωρὶς ρητόρων σάλια
κι' αἱματόβρεκτα κεφάλια,
ὦ κατάστασις! ὦ χάλια!

ὦ! κακὸ ποῦ περιμένει
κυριάρχους ψηφοφόρους!
ὦ! ποῦ τώρα μεθυσμένοι
δέν θ' ἀκούνε λιμαδόρους.

ὦ! ποῦ τώρα, πατριῶται,
παύει κάθε γκάρισμα!
ὦ! ποῦ τώρα δέν θὰ τρώτε
καροτσάδες χάρισμα.

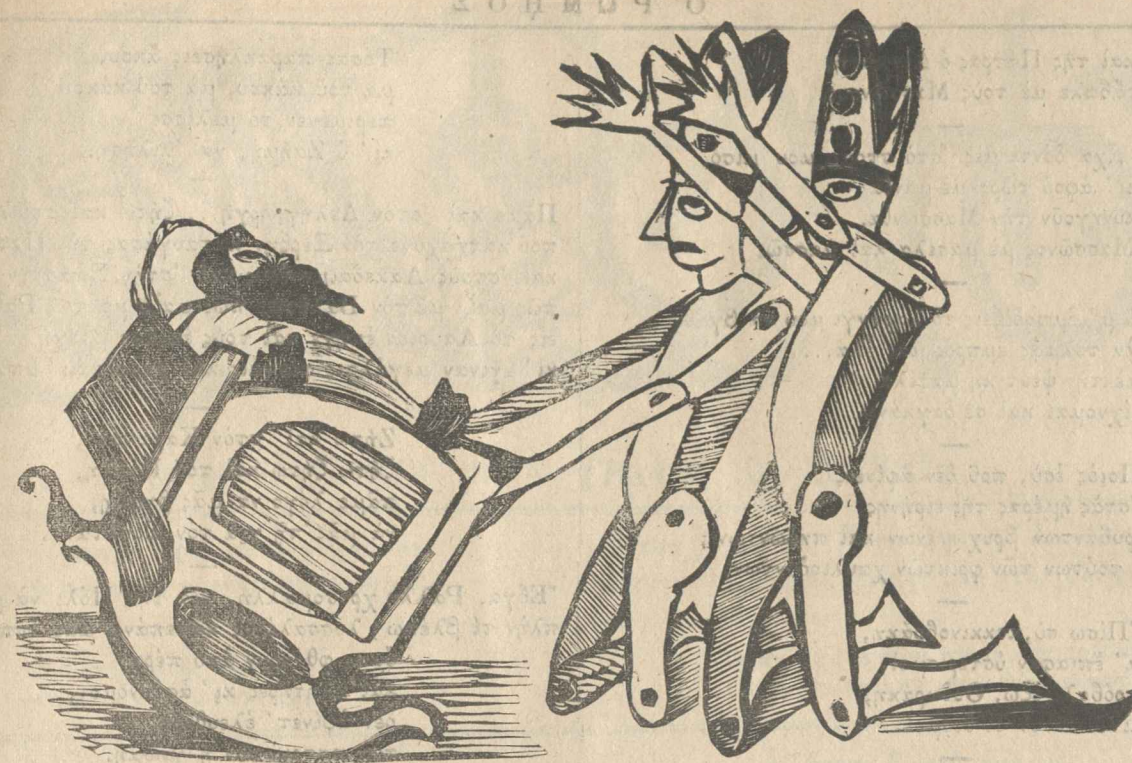
ὦ! ποῦ δέν θὰ μοῦ βροντᾷς
τενεκέδες πετρελαίου,
κι' οὔτε φόλα θ' ἀπαντᾷς
ψηφοφόρου λυσσαλέου.

ὦ! ποῦ τοῦ πυρὸς ἡ γῆ
δέν θὰ βράζῃ σὺν τὸν μούστο!
ὦ! ποῦ θάχωμ' ἐκλογὴ
δίχως χάξι, δίχως γούστο.

ὦ Πατρίδα μου καυμένη,
ποῦ γιὰ σένα 'χάθηκα,
τώρα πλέον τί σοῦ μένει;
πάει, σὲ 'σιχάθηκα.

ὦ Πατρίδα λιμαδόρα
και γιὰ κάλπαις γόνιμη!
ὦ! και σὺ, ποῦ κάνεις τώρα
τὴν κυρὰ τὴν φρόνιμη!

ὦ! ποῦ φρόνησις σὲ ρέβει,
ὦ! ποῦ φρόνησις σὲ πνίγει
ἀπὸ τότε ποῦ συνέβη
τοῦ πολέμου τὸ κυνήγι.

Φ.—Θυμᾶσαι, Περικλέτο μου, ποῦ μ' ἔλεγες φαφούτη;
γιὰ κύττα τώρα, μασκαρά,
γιὰ κύττα δόντια μιὰ φορά,
ποῦ και κροκόδειλο 'μποροῦν νὰ φᾶνε σὺν κευκούτι.

Τί μὲ θεωρεῖς ἀκίνητος και χάσκεις μὲ βλακεία;
κύττα δόντια ποῦδγαλα σὲ τέτοιαν ἡλικία,
ὁ Μπάμπανος μοῦ τᾶβαλε, περίφημος γιατρός,
ποῦ πέραις μὲ τὰ δόντια του καθὼς τὸν Κρόνο τρῶς.

Π.—Ἐὐὸ κατήντησες μποτὲ και φιγουρίνη τρέλλα,
ρούχα 'στὸν Ἀϊδονόπουλο, 'στὸν Μπάμπανο μασέλλα.

Φ.—Ἐπίτηδες, βρὲ Περικλῆ, 'στὰς τόσας εὐτυχίας
ἐξώπλισα τὸ στόμα μου δι' ὀδοντοστοιχίας,
γιὰ νὰ τὴν ἔχ' ὡς ὄπλον μου κι' ὡς ἀμυναν γενναίαν
'στὴν ἐκλογὴν τὴν νέαν,
γιὰ νὰ 'μπορῶ 'στ' ἀληθινὰ μὲ τούτη νὰ δαγκάνω,
και τώρα διαδῆλωσι μοῦ λένε νὰ μὴν κάνω.

Τίς εἰ, ποῦ στέκαις και μοῦ λές: «ὀπίσω, βρὲ ξεθέωμα;»
ἐλεύθεροι πολῖται,
τὸ Σύνταγμ' ἀπειλεῖται,
τὸ μέγα τοῦ συνέχεσθαι μᾶς ἀφαιροῦν δικαίωμα.

Διαδῆλωσι θὰ κάνω,
δέν 'μπορῶ, θὰ ξεθυμάνω,
πᾶμε, βρὲ, 'στοῦ Θεωράκη,
κι' ἔχω δυνατό μεράκι.

Μπρὸς γὰν κάσσα, μπασαβιόλα,
βομβαρδίνια βαρεῖτε,
γιούχα, ζήτω, φόλα φόλα,
κατ' εὐθεῖαν προχωρεῖτε.

Δίχως γκάρισμα θὰ σκάσω,
θέλω κρέας νὰ δαγκάσω,
και ποθῶ μὲ τοῦ Μπαμπάνου τὴν λιθίνην σιαγόνα
χιλιάδα Φιλισταίων νὰ σκοτώσω 'στὸν ἀγῶνα
σὺν κι' ἐκείνον τὸν Σαρψῶνα.

Ἐχω σήμερα μπουρί
σὺν Ἀράπη, σὺν Ὁθέλλω,
βγάλε λόγο, Θεωρῆ,
Κόρδονος, Κερδοναρέλος.

Ταρλαμπούμπα, ταρλαμπούμπα,
γιά σου, Κερδονοκαλούμπα,
μπαμ και μπούμ, μὲς 'στὴν ἀντάρα
ρίξετε και λίγα συμπάρα,
ρίξετε και μιὰ ρουκέτα
νὰ φωτίσῃ τὴν μπαρμπέτα.

Αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι, ποῦ βγαίνει και μᾶς λές,
νὰ γκρεμισθῇ νὰ πέσῃ σὲ κλούβιαις κεφαλαῖς.
Αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι, παπποῦ τῆς Κηφισσίας,
σὺν ἀμῶνας νὰ γίνη μεγάλης Ἐκκλησίας.

Διαδῆλωσις θὰ γίνη,
φόλα φόλα και στρυχνίνη,
ζήτω ζήτω, γιούχα γιούχα,
σχίστε κρέατα και ρούχα.

Ζήτω ζήτω και τῆς Κρήτης,
εἰμ' ἐλεύθερος πολίτης,
κι' ἐκλογὴ δέν θέλω τώρα δίχως φόλαις και φωναῖς,
κι' ὅποιος μοῦ τῆς ἐμποδίσῃ θάναί πρώτος κουνενεῖς.

Μὰς ὁ κάθε πατριώτης
ὅπως 'στὰς παλῶνές μας χρόνους,

καὶ τῆς Πάτρας ὁ Δεσπότης
τάβαλε μὲ τοὺς Μασσῶνους.

Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα δόντι μὲς 'στὸ στόμα μου μισό,
κι' ἀφοῦ τώρα μὲ μανία
κυνηγοῦν τὴν Μασσωνία,
ἐγὶνα κι' ἐγὼ Μασσῶνος μὲ μασέλα καὶ μασσῶ.

Ποιὸς ἐσὺ, ποῦ μ' ἐμποδίζεις τὸ λαρύγγι μου νὰ βγάνω ;
ἂν τολμᾷς ἐμπρὸς μας ἔλα...
μὲ τὴν ψεύτικη μασέλα
ρίχνομαι καὶ σὲ δαγκάνω.

Ποιὸς ἐσὺ, ποῦ δὲν ἀφίνεις
'στὰς ἡμέρας τῆς εἰρήνης
ἐκδηλώσεις Κορυθάντων βρυχωμένων καὶ πηδώντων ;
σὲ ξεσχίζω διὰ τούτων τῶν φρικτῶν χαυλιοδόντων.

'Πίσω σὺ, κοκκινοθράκη,
μ' ἐπίασαν ὑστερισμοί,
πρόβαλ' ἔξω, Θεωράκη,
κινδυνεύουν οἱ Θεσμοί.

Βρὲ Περικλέτο τενεχὲ
καὶ ποῦρε Συντογματικὲ,
ποῦ δὲν σοῦ λείπει δόντι,
ἄς πᾶμε καὶ 'στὸν Κόντη.

Βρὲ Περικλῆ τεμπελχανᾶ,
ποῦ λὲς τραγοῦδιὰ κλέφτικα,
βγάλε καὶ σὺ τ' ἀληθινὰ
κι' αἶντε νὰ βάλῃς ψεύτικα.

Ζήτω κι' ὁ Κόντης, βρὲ παιδιὰ, ζήτω τοῦ Θεοτόκη,
πλὴν τίς αὐτὸς ὅπου χυμᾶ καὶ μὲ καταδιώκει ;
'Πίσω σοῦ λέγω, βέβηλε, μὴν ἔρχεσαι σιμὰ μου,
θὰ κἀνάω διαδήλωσι, θὰ 'πῶ τὸ φρόνημά μου.

Μὰρς ὁ κάθε κουτσοδόντης,
ζήτω κι' ὁ λιγνὸς ὁ Κόντης,
ζήτ' ὁ νέος Γαλαξίας,
ζήτ' ὁ ρέκτης Εὐταξίας,
ὁ Θανάσης δηλαδὴ,
ποῦναι μέσ' ἀπ' τὸ Δαδί,
καὶ τοῦ κόμματος τοῦ νέου φωτεινὴν βαστάζων δᾶδα
φῶς σκορπίζει 'στὴν Ἑλλάδα.

Οὔρρα !... τῆς ἐλῆας κλαδιὰ
φέρτε μου νὰ τὰ σκορπίσω,
'μπρὸς ὁ Κόντης, βρὲ παιδιὰ,
κι' ὁ θαδοῦχος ἀπ' ὀπίσω.

Π. — Πᾶμε, βρὲ, καὶ 'στὸν Ζαήμεν, πᾶμε 'στὸν μουστακάλη,
ἂν κι' ἐκεῖνος δὲν 'μιλῇ.
Ζήτω ζήτω κι' ὁ Ζαήμεν, κῦτταξέ μας πῶς πηδοῦμε,
πρόβαλε 'στὸ παραθύρι τὰ μουστάκια σου νὰ 'δοῦμε.

Πρόβαλε 'στὸ παραθύρι
γιὰ νὰ 'δῇς τὸ πανηγύρι,
ἐβγα, τῶν ματιῶν μας κόρη,
'μίλησέ μας μὲ τὸ ζόρι.

Τζόγια μου, νὰ σὲ χαρῶ,
βγάλε λόγο, δὲν 'μπορῶ.

Τόσας παρακλήσεις ἄκου,
μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου
περιμένει τὸ μελίσσι
κι' ὁ Ζαήμεν νὰ 'μιλήσῃ.

Πᾶμε καὶ 'στὸν Δεληγεώργη... Ζήτω καὶ τοῦ Λεωνίδα,
ποῦ κατήσχυε τὸν Ξέρξην καταυγᾶσας τὴν Πατρίδα,
καὶ 'στοὺς Λακεδαιμονίους καὶ 'στὴν Σπάρτην ἀναγγέλλου
πῶς μαζὶ μὲ τὸν Βαλέτα, πῶς μαζὶ μὲ τὸν Ραζίλο
εἰς τὸ Λαύριον ἐπῆγε καὶ τοὺς ἐπίασε βροχὴ
κι' ἐγιναν μεγάλαις φέσταις καὶ χαραῖς κι' ὑποδοχῇ.

Ζήτω καὶ 'στὸν Καραπάνο,
ζήτω ζήτω καὶ τοῦ Ράλλη,
πᾶμε λόγο νὰ μᾶς βγάλῃ,
νὰ μᾶς 'πῇ γιὰ τὸν Σουλτάνο.

Ἐβγα, Ράλλη χρυσομάλλη, γιὰ τὴν Πόλι νὰ μᾶς 'πῇ...
πλὴν τί βλέπω ; λυσσαλέους κατεπάνω μας ἱππεῖς,
ὅμως φθάνουν ἀπὸ πέρα
καὶ κλητῆρες κι' ἀστυνόμοι,
δὲν ἀφίνετ' ἐλευθέρα
τῶν πατριώτῶν ἡ γνώμη.

Φ. — 'Πίσω 'πίσω μᾶς φωνάζουν... πάρτε φόρα καὶ φωτιά,
ζήτω ζήτω τὸ κορόδι,
ζήτω τῆς ἐλῆας οἱ κλῶνοι,
ζήτ' ὁ νέος Λεωνίδας, ὁ Ζαήμεν, ἡ μυρτιά.
Πλὴν ἀλύπητα μὲ δέρνουν... ὄρσε μέσα 'στὸ Κουβέρνο.
Π. — Μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τούτους σὲ τσακνῶ καὶ σὲ 'πῶ.

Ἡ Περικλέτου συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν τοῦ Φασουλῆ.

Ἀΐδοнопούλου Μέλathρον καὶ Παππαϊωάννου,
ραφτάδικο καὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγαλοσιάνου,
κι' ἡ κοκκωνίτσα Φασουλῆ λέγει 'στὴν Περικλέτου :
αθέλεις στολίδιὰ νὰ μᾶς λὲν τοῦ θηλυκοῦ μπουκέτου ;
θέλεις τῆς μόδας νὰ μᾶς 'ποῦν τρεὶ κόμ' ἢ φὸ κοκέταις ;
πᾶμε, μὰ σέρ, σ' αὐτοὺς τοὺς δηρὸ νὰ κόψωμε ζακέταις.
Κοστούμια μόνον ἀνδρικά, κυρία μου, δὲν κἀνουν,
ἀλλὰ κι' ἐμᾶς τὰ θηλυκὰ 'βαλθῆκαν νὰ τρελλάνουν.
Κᾶτι ζακέταις μάτια μου, κᾶτι ζακέταις φῶς μου,
πᾶμε, μὰ σέρ, νὰ γίνωμε τὸ ζήτημα τοῦ κόσμου,
νὰ κἀνωμε παντοῦ σουρπρίζ καὶ 'στὰ χρυσᾶ μας ταῖρια
κι' ἀπὸ τὴν ζήλεια νὰ γενοῦν ὡς εἶδος θειασφοκέρια.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τεῦχος Χριστουγεννιάτικον τῆς φλογερᾶς «Ἐστίας»
μεστὸν ἐξ ὕλης ἐκλεκτῆς καὶ σοβαρᾶς κι' ἀστείας,
θαυμάσιον, μοναδικόν,
ἐξόχως πανηγυρικόν,
μούτσουνα, κέφι, χάχανα, ποῦ κόσμος θὰ κορπάρῃ
κι' ἁμέσως μὲ τὰ τέσσερα θὰ τρέξῃ νὰ τὸ πάρῃ.

Τί πλοῦτος Ἡμεροδείκτων εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου
περικαλλῶν εἰς χρώματα κι' εἰς σχήματα κι' εἰς εἶδη,
εἰκόνες, πολυτέλεια, καὶ φθνήνεια 'στὴν τιμῇ,
τρέξετε κι' ἐπουλήθησαν σὰν χάσιμο φομῆ.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὰ,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.